

MAI NO ÉS TARD QUAN ARRIBA

- «Mai no és tard quan arriba», però el problema és quan és aquest moment en què alguna cosa bona arriba. El refranyer espanyol sempre té una solució per a tot, i és que aquesta frase pot ser una de les més repetides avui dia. «Mai no és tard», diem als nens petits que tenen problemes per fer amics, als adolescents que tenen por de prendre les seves primeres decisions i equivocar-se, als joves que descobreixen que no els agrada la carrera universitària que van triar fa 2 anys i senten el desig de canviar-se però tenen por d'haver perdut el temps, als adults atrapats en una voràgine laboral en què el desig i l'esperança d'una vida millor es resumeixen en una frustració afegida quan la gent al teu voltant et repeteix aquest refrany sense pensar en tot el que comporta un canvi, i fins i tot tenim la gosadia de dir-ho a aquells més grans sense importar l'edat que tinguin.

Tanmateix, existeix un límit d'edat, o un moment a la vida en què ja sí podem dir que és massa tard? Rendir-nos, cedir al costumisme, a la rutina, cada cop es planteja com una opció millor. Pensa-ho, ens sentim constantment infeliços perquè vivim en una societat on assolir una meta només significa poder anar a buscar la següent. Mai no n'hi ha prou. Sempre cal ser una mica més llest, guanyar una mica més de diners, viatjar una mica més, treballar 5 minuts més perquè el teu cap vegi que dones la teva millor versió dia rere dia, estar una mica més prim, tenir la pell una mica millor, menjar una mica més sa, somriure una mica més a la gent, i així amb tot.

Ja n'hi ha prou. No en vull més. Vull conformar-me amb sortir en fer una passejada un dimarts, riure'm amb els meus amics mentre prenem alguna cosa en una terrassa assolellada una tarda com qualsevol altra, poder estar amb el meu gos més de 20 minuts seguits després d'un dia esgotador, prestar l'atenció que es mereix a la meva família, cuinar alguna cosa casolana encara que resulti lleig perquè no cal publicar-lo a Instagram, esmorzar sense presses, treballar per sentir-me realitzada i no perquè necessiti l'aprovació de ningú, deixar de sentir que si no tinc l'últim model de mòbil em quedo enrere, o portar els mateixos texans que em vaig comprar fa 4 anys sense sentir que, si no duc tota la roba del color de la temporada, estic completament antiquada. M'agradaria poder conformar-me i que la gent em deixi fer-ho tranquil·lament. Sense cap frase que em recordi que puc ser més, aconseguir més, arribar a ser més.

Estic contenta sent menys, sempre que desconnecto de la realitat, i potser això és el que ens fa falta a tots. Deixar de perseguir ideals amb els quals ningú no està conforme i que acaben resultant una llosa a carregar per a tothom, i acceptar-nos tal com som, sense haver de caure en la terrible dictadura que resulta la felicitat extrema sobre imposada.

- Neus, estàs bé? Només t'he preguntat com t'anava la setmana i fa quinze minuts explicant-me una reflexió com si fossis el Sòcrates o Plató de l'època.
- Sí, tot bé. És només que ahir vaig tenir una altra entrevista més en què em van tornar a dir «ja et trucarem» i no veig el moment de poder deixar la feina on estic ara; és una autèntica explotació i, a més, sempre em trobo un embús enorme quan torno a casa.

- Crec que necessites unes vacances urgents. Et ve de gust que ens veiem diumenge al matí i arreglem una mica el món tot prenent un cafè?

- Em sembla una idea increïble, gràcies.

La Neus va penjar el telèfon a la seva amiga i va tornar a la seva realitat. Va fer un pas i mig per passar del menjador a la cuina del seu apartament llogat de 20 metres quadrats, va encendre el forn i hi va posar a escalfar un plat preparat que havia comprat al supermercat la tarda anterior per sopar. Es va posar el pijama i, mentre sonava de fons el seu disc preferit, es va asseure a llegir en un sofà vell que havia heretat del seu avi. Tornava a escapar del món real, però aquesta vegada només durant 400 pàgines.

- *Neus Vega*